

A esse testatur Ammianus Marcellinus¹ Rerum gestarum libro decimo octavo.

SVPER IGNE SOLICITVS.

ATque hoc quidem animal, quod ignem ingenitum, & in ipsis visibus abstrusum gestat, ignem tamen præcipuè formidat, adeò vt nihil æquè vereatur atq; prætentas faces, quibus ad ferociam eius domitandam nihil efficacius: quod & Homerus testatur eo carmine:

Καὶ μὲν αἰεὶ τε δέτα τὰς τετρεῖς ἑοσμήρους περ.

Ardentisque faces, quas quamuis sæuiat, horret.

Et Pindarus Nemeis: Πῦρ ὃ πανκρατὸς ἤρασσε μάχην τε λεόντων ὄνυχας δ' ἐξυτάσσει Ἀχιλλεύς τε δέ τινος ἄτων σχάσσει ὀδόντων. In cuius trepidationis admiratione adducti Ægyptij sacerdotes, hominè super igne formidolosè sollicitù, & quasi vesaniète, ostendere si vellent, leonis simulachrù, & faculam pingebant. Id nos vix autoribus credebamus, antequàm & Florètiæ, & demù Romæ leones hac potissimù ratione domari cõspiceremus. Simulachrù hoc in marmore cæsum Romæ vidi via Leoniana, quæ ad Populârè ædem ducit, erutum frustum ex Augustorum mausoleo. Leo erat humi selsitans capite sublato, & in tergus verso: in trãuersum adsculpta erat fax pinea cum nuce in summo capulo, tæniãq; à face in leonis tergus porrigebat. Quãvis verò apud autores scriptù repererim, nihil aliud ex hieroglyphico huiusmodi significari, quàm, vt dicebamus, eum qui super igne pauidus effect: si tamè liceat mihi sententiã his meã admiscere, rei istius interpretatione esse dixerim, edomitù furorè. Causam cur ita ignem expauescat leo, Peripaterici eã afferunt, quòd eius animalis vis præcipua in oculis cõsistat: quiq; oculos sicciore calidioresq; habèt, ij maximè omnì ignè auersantur. In idè verò significatù adduci possit ilicis folium leonino pedi subiectù: siquidem Magi ferunt leonem iligneo folio calcato torpescere: eandemq; vim esse folio scillæ traditù à Zoroastre, nõ illo in quã antiquo, sed qui post Plutarchum fuit.

ET ne lógius à leonina formidine digrediamur, gallù is identidè, & præcipuè albù, vt

RELIGIOSA FORMIDO.

Ambros. ait, à quo etiã Pythagoras abstinentù iubet, mirum in modù perhorrescit: quod pro symbolo colendæ diuinitatis accipi quidã prodidere. Siquidem gallus, de quo Lucretius,

Quem nequeunt rabidi contra constare leones

Inq; tueri, ita continuo meminere fugat.

diuinù quiddam præ se fert, vt latius in Commentario de volucre ea per scripto differuimus. Diuinitatè verò omnis terrena potestas reformidat, at reueretur. Leones porrò cum Deùm matri sint dedicati Terræ, ipsi addicti intelliguntur, & superius bonæ leonis partem, quippe quod à iubis est reliquum, terram præ se ferre dicebamus. Sed enim aliã huius formidinis causam adducit Proclus libello de Magia: ait enim, gallù & leonè præcipuè solaría esse animalia: sed cur gallù leones vereãtur, nõ posse nos à materia, sensuue ratione assignare, sed à superni tantù ordinis contèplatione, quia scilicet præsentia visue solaris virtutis magis gallo infusa sit, quàm leoni cõcessa. quod ex eo coniectare videtur, quod exploratù omnibus est, applaudere illù hymnis surgenti Soli, quasiq; iubar eius aduocare, eo p̄sertim tẽpore, quo ex medio Antipodù celo digressus ad nos

